

Universitatea "Petre Andrei" Iași
Facultatea de drept

**Omul
Înger sau demon**

**Carare Bogdan-Andrei
Anul II
Grupa 7**

În lucrarea de față voi încerca să argumentez într-o notă personală că în general gândirea este cea care reușește pe de o parte să fie singurul mijloc de individualizare a omului ca specie iar pe de altă parte este un mijloc sigur de distrugere a frumosului din viața sa .

V-ați aștepta să mă întreb ce e omul ei bine nu eu doar mă întreb : ”Ce vor să zică unii când spun că < Să fii om e lucru mare.>” Dacă gândim la rece problema vedem că pentru cei mai mulți omul e de fapt o ființă ce este predispus în general să: își ajute semenii ;să realizeze acțiuni prin care să dorească binele celorlalți , dar oare chiar așa este? Când începem să privim problema într-un mod realist vedem că deodată altruismul dispare cu desăvârșire , vedem că omul nostru e cel care nu vrea decât să-și vadă traiul său și a celor foarte apropiați lui cât mai bun , vedem că fiecare se vrea a fi cât mai frumos , cât mai inteligent, cât mai și cât mai....Atunci pentru mine rămâne o singură întrebare : *Oare Dumnezeu la facerea lumii a vrut ca noi să fim așa ?* sau noi care suntem așa ca o ,, trestie gânditoare ,, ne-am transformat într-un simplu ,,creator de unelte”, sau tot datorită faptului că ,,omul e un lucru care cugetă ,, l-a împins pe acesta la condiția de a fi ,, imbecilul vierme de pământ , depozitarul adevărului și îngrămădire de incertitudine și eroare .”

Mă întreb oare în sufletul unui simplu animal se zbat cu tărie întrebările ce ne frământă pe noi în fiecare zi :”De ce nu am ? Ce-mi lipsește mie ca să am ....?” Și lista poate continua , cred eu la nesfârșit , pentru fiecare dintre noi .

Nu de puține ori am auzit de la diferiți oameni , chiar și de la cei mai elevați că în general omul e ,,diavolul în picioare” . Am meditat mult asupra acestei idei și am văzut că în general aceasta se adevărește . Am ajuns la concluzia deoarece sunt convins că omul poate să facă tot ce-și dorește chiar dacă pentru realizarea scopului propus este nevoit să piardă o mare parte din viață sau de ce nu tot din timpul din viața sa . Cel mai șocant exemplu pe care-l pot enunța în acest moment este acela al unui deținut care avea în jur de 90 de kilograme . Acesta a pus pariu cu un alt deținut că în două săptămâni va ajunge la 40 de kilograme și spre surprinderea a reușit să supraviețuiască . Cred că exemplele pot continua .

În general omul nu reușește să realizeze lucrurile pe care și le-a propus deoarece fie nu vrea cu adevărat să le realizeze fie datorită faptului că în procesul realizării scopului propus apar dificultăți care-l fac încetul cu încetul pe cel în discuție să renunțe la terminarea acțiunii gândite .

Așadar în general voința este elementul de a cărui intensitate depinde ducerea la îndeplinire a scopului propus .

Însă dacă scopul nu a fost dus la îndeplinire datorită unor cauze imputabile sau nu persoanei avute în discuție aceasta poate să creeze o lume în care subiectul viețuiește ca și cum scopul urmărit a fost adus la îndeplinire din plin . Deci în general orice s-ar întâmpla adică chiar dacă scopul a fost sau nu atins în mod real , în mod ideatic scopul își produce efectele într-un mod și o intensitate perfectă . Astfel omul reușește să atingă perfecțiunea vieții și a năzuințelor sale doar în cadrul și în limitele lumii sale interioare (în imaginația sa). Tot în imaginație se găsește forma perfectă a libertății a fericirii și de ce nu a existenței în totalitatea elementelor sale .

Eu cred că nu starea naturală a omului îl face pe acesta să dorească din ce în ce mai multe lucruri ci faptul că acesta , adică omul , are capacitatea de a-și crea propria sa lume perfectă , putând avea astfel în minte forma perfectă a lucrurilor dorite iar de aici și până la obsesia de a transpune totul în planul realității nu mai este decât un act de voință care clar nu poate avea caracter angelic . Într-o formă compactă acesta este mecanismul de formare al noilor scopuri „înălțătoare „ ale omului .

Astfel datorită faptului că omul e capabil să gândească acesta poate să-și creeze propriile sale scopuri și năzuințe . Odată ce acestea au fost create apare voința ca mijloc de a cărei intensitate depinde ducerea la îndeplinire a scopului . Iar odată ce scopul a fost hotărât persoana începe să viseze că acesta alături de năzuințe pot atinge o formă perfectă și de aici veșnica nemulțumire de sine și mai ales de viața pe care o duce persoana în cauză . Astfel oamenii nu reușesc niciodată să fie fericiți deoarece aceasta este privită într-un mod din ce în ce mai perfecționist . Deci putem să concluzionăm că astfel omul datorită gândirii sale își face rău sieși .

Iar de aici pentru mine apare o întrebare foarte simplă :”Dacă omul este în stare , firește fără să vrea , să-și facă rău propriei persoane , oare câtă răutate poate dezvolta împotriva celor care într-un fel sau altul se opun viselor sale .”

Cred că acestei întrebări nu am să reușesc să-i găsesc niciodată răspuns . Și revenind la una din întrebările de la începutul eseului îmi dau seama că Dumnezeu sigur nu a vrut ca noi să ajungem aici. Dar noi datorită „evoluției” noastre am reușit să ajungem la un astfel de stadiu al gândirii în așa fel încât într-un mod absolut indirect ne facem rău propriei noastre persoane .

Dar eu cred că evoluția în general pe lângă faptul că ne creează un stadiu de viață cât mai dezvoltat reușește în același timp să ne îndepărteze de starea noastră naturală cred eu anume aceea de a fi oameni cooperanți care nu vor decât bine .

Astfel am reușit să ajungem în acel stadiu în care trăim unul lângă altul pentru simplu fapt că de unii singuri nu putem să ducem un trai decent alături de familie și de cei foarte dragi nouă . Această lume s-a dezvoltat prin intermediul invențiilor și a instituirii unor reguli de drept datorită faptului că fiecare vrea să-și satisfacă forma perfectă a viselor și mai ales a plăcerilor sale interminabile și nemăsurabile .

Datorită celor prezentate mai sus am ajuns să-i admir pe cei care pleacă undeva în natură și „părăsesc avantajele vieții <în comun> „, deoarece ei au puterea de a încerca să se întoarcă la sarea lor naturală . Iar cei mai mulți au afirmat că se simt mai liberi dar cine are curajul să renunțe la asfalt la mâncare caldă la întâlnirea aproape zilnică cu cada si multe multe altele . De fapt cred că doar în viața rurală un om se poate întoarce cât de cât în acel stadiu de dezvoltare în care omul încă nu este obligat să accepte chiar toate regulile stricte ale CONTRACTULUI SOCIAL .

Bine am înțeles de mult că un om ca să trăiască cu totalitatea drepturilor recunoscute de state trebuie să respecte anumite reguli de drept instituite de fiecare entitate politică dar ce se întâmplă dacă omul prin conduita sa se comportă exact așa cum natura i-a oferit posibilitatea de a se comporta . Bineînțeles că singurul răspuns este acela că acesta va fi exclus din viața „în comun” deoarece acesta nu are capacitatea de a se conforma regulilor obligatorii , deci suntem obligați și fim ca toți ceilalți toți trebuie să fim unul și unul . Deci înspre ce ne îndreptăm înspre o libertate de exprimare sau dimpotrivă înspre un absolutism „democratic” în care majoritatea calcă idealurile celor care nu vor sau pur și simplu nu pot să fie altfel. Dar de altfel folosind raționamentul anterior ajungem din nou de unde am plecat anume la înlăturarea din viața „în comun” . Cine nu rezistă regulilor este înlăturat , asta parca seamănă cu legea selecției naturale , sau mă înșel, deci forma „organizată” a societății noastre înspre ce „evoluție” uimitoare se îndreaptă , cred că înspre respectare dreptului la autodeterminare sau cine știe înspre absolutizarea dreptului la exprimare liberă .

Deci ce a reușit „trestia gânditoare „să realizeze . A reușit ca prin gândire să se transforme într-un demon care nu reușește decât să se autodistrugă căutând veșnica perfecțiune și în cele din urmă să ajungă să fie niște simple animale mult evolute care aplică în cadrul unui sistem de drept foarte complex și încâlcit o copie a modului de viață de regn animal .

Insă rămân la concluzia că omul este câteodată și ca un înger anume atunci când reușește să-și găsească jumătatea și atunci când reușește să-și vadă urmașii . Dar și aici pot exista o serie de discuții .

În toate acestea un lucru m-i se pare foarte amuzant oamenii care trăiesc în societate se îndreaptă înspre jungla socială absolută iar cei care

renunță la avantajele vieții cotidiene reușesc să-și creeze propriile reguli care duc la o viață foarte înfloritoare din punct de vedere spiritual , doar într-un cadru natural . Când cred că omul ce s-a vrut a fi social a vrut reversul celor două situații ,anume: să fugă din cadrul natural și șa se realizeze doar în cadru societății.

Ca o concluzie generală cred că situația naturală a omului este aceea de a fi un om bun dar datorită faptului că acesta are capacitate de a gândi el încetul cu încetul se transformă într-un adevărat demon datorită faptului că necesitățile sale sociale sau diferitele sale plăceri , pe care de cele mai multe ori nu ș-i le poate controla , îl fac pe acesta să-și facă rău sieși . Iar cei care încearcă în cadrul societății să fie altfel , normele de organizare socială îl fac pe acesta să renunțe la gândul său de a fi bun și fericit .

Să nu uit! Eu fac parte din această „societate”.